

Historie divadelních studií v Brně (1963–2013)

Prehistorie

Již od počátku existence brněnské filozofické fakulty se řada filologů ve své vědecké práci věnovala rovněž problematice dramatu a divadla. Bohemista **Stanislav Souček** (1870–1935) zaměřil svou práci na projevy českého barokního divadla (*Rakovnická vánoční hra*, Brno 1929). Z jednorázových přednášek, které nepochybně znamenaly mnoho pro formující se teatrologii, je třeba také zaznamenat přednášky **Romana Jakobsona** (1896–1982) věnované české literatuře raného středověku (1936/1937), v nichž už měly základ jeho pozdější slavné studie věnované *Mastičkářovi*. Staročeskému dramatu se věnoval v r. 1946/1947 také **Jan Vilikovský** (1904–1946).

František Novotný (1881–1964, v letech 1929–1930 děkan FF MU), dnes známý především jako velký znalec a překladatel Platona, vedl po celou dobu své pedagogické působnosti v každém akademickém roce studium jedné z řeckých či římských tragédií a komedií. Totéž činil i **Karel Svoboda** (1888–1960), známý svými studii *Vývoj antické estetiky* (1927) a světově proslulou *L'esthétique de saint Augustin et ses sources* (1933). Věnoval se řeckým tragédiím, řecké a římské komedii (četl mj. v té době jedinou částečně zachovanou Menandrovu komedii *Epitrepontes*), interpretoval se svými studenty Aristotelovu *Poetiku* a přednášel několik semestrů také „Úvod do poetiky“. Jejich následovníkem byl **Ferdinand Stiebitz** (1894–1961, v letech 1947–1948 děkan FF MU), známý a oceňovaný překladatel antického dramatu, jehož překlady se dodnes vyskytují na českých scénách. Kromě obligátní četby a interpretace řeckých tragédií a řeckých a římských komedií proslavil také přehledové přednášky o řeckém dramatu, o teorii dramatu a vývoji světového dramatu. Na jeho „Dějiny světového divadla I“ (1949/1950) navázal posléze Frank Wollman.

Z pera anglisty **Františka Chudoby** (1878–1941, 1927–1928 děkan FF MU) vzešla naše nejrozsáhlejší shakespearovská monografie *Kniha o Shakespearovi* (1941). Kromě četby a interpretace Shakespearových tragédií (*Ham-*

let, *Caesar*, *Othello*) a komedií (*Mnoho povyku pro nic*) přednášel o počátcích anglického dramatu, o Shakespearovi a jeho předchůdcích. **Václav Černý** (1905–1987) přednášel v akademickém roce 1939/1940 o Pierru Corneillovi a četl a interpretoval jeho drama *Nicomède*.

Divadlo mělo své místo pochopitelně také mezi uměnovědci a estetiky. Připomenout je třeba zejména brněnské působení **Otakara Zicha** (1877–1934) v letech 1920–1924, neboť právě zde na přednáškách a seminářích formoval mnohé myšlenky své *Estetiky dramatického umění* (1934). Muzikolog **Vladimír Helfert** (1886–1945) se zaměřoval na podoby hudebního divadla jako teoretik, historik i kritik soudobých divadelně-hudebních forem. Divadelní kritika byla součástí zájmu nejen filozofa **Josefa Ludvíka Fischera** (1894–1973), ale i germanisty **Jana Krejčího** (1868–1942), stejně jako **Arne Nováka** (1880–1939) a dalších osobností brněnského akademického světa.

Na katedře románské filologie působil také **Prokop Miroslav Haškovec** (1876–1935, v letech 1925–1926 děkan FF MU), badatel a překladatel, který k překladu Rabelaise inicioval skupinu Jihočeská Theléma. Se svými studenty četl a vykládal hry Molièrovy, Racinovy, Corneillovy a Beaumarchaisovy, přednášel o dějinách dramatu ve Francii i o současném francouzském dramatu.

Jediný z proslulých pedagogů, který pokročil od zkoumání dramatu až na samý práh teatrologie, byl **Frank Wollman** (1888–1969, v letech 1948–1950 děkan FF MU). Již v akademickém roce 1934/1935 ohlásil seminář „Četba a výklad teatrologických děl“. Ačkoli byl zakládajícím členem Pražského lingvistického kroužku, metodologicky se opíral především o literárně-teoretickou fenomenologii Romana Ingardena. Skrze ingardenovská východiska se také později snažil rozšiřovat povinné marxisticko-leninské pojetí teorie umění a kultury. Třebaže byl Wollman první pedagog Masarykovy univerzity, jenž ve svém **Semináři divadelní vědy a dramaturgie** (1945–1948) umožnil specializované doktorské studium, sám se za teatrologa v plném smyslu nepovažoval. Nově se formující obor zaštitil svou odbornou i pedagogickou erudicí, když v letech 1948–1950 vedl jeho dva realizované ročníky na filozofické fakultě (organizačně přidružené ke katedře rusistiky), i poté, co byla divadelní věda přesunuta na Janáčkovu akademii múzických umění (akademický rok 1950/1951). Vychoval silnou generaci teatrologicky vzdělaných absolventů, kteří výrazně uspěli v praxi, a to jak v rámci živého divadla, tak v teoretických a historiografických disciplínách (např. Petr Adler, Josef Balvín, Karel Bundálek, Mojmíra Janišová, Zdenka Jeřábková, Viktor Kudělka, Ivo Osolsobě, Libor Pleva, Jaroslav Pokorný, Ivo Pondělíček, Bořivoj Srba, Zdeněk Srna, Jiřina Telcová a další).

Frank Wollmann

(5. 5. 1888, Bohušovice nad Ohří – 9. 5. 1969, Praha)

Literární historik, slavista, teatrolog, folklorista, profesor slavistiky na univerzitě v Brně a v Bratislavě a zakladatel teatrologie na brněnské Janáčkovo akademii múzických umění.

Vystudoval obor slavistika a slovanská filologie na filozofické fakultě české Karlovy univerzity v Praze, kde v roce 1917 dosáhl titulu PhDr. V letech 1922–1923 působil jako docent srovnávacích dějin slovanských literatur na filozofické fakultě UK v Praze. Od roku 1928 byl třicet jedna let řádným profesorem Filozofické fakulty Masarykovy univerzity a v letech 1948–1950 zastával funkci děkana a protektora na JAMU v Brně.

Wollman se celý život soustavně zabýval dramatickou tvorbou jižních Slovanů, otázkami vztahů slovanských literatur, významně přispěl k dějinám slavistiky, sledoval literárně-teoretickou produkci slovanských literatur a několika odbornými pracemi přispěl i k otázce teoretické problematiky dramatu. Dne 21. 5. 1996 byl Masarykovou univerzitou udělen Franku Wollmanovi in memoriam čestný doktorát věd o umění.

1963–1977

Na Franka Wollmana navázal na půdě **Katedry slavistiky a indoevropského jazykozpytu** Filozofické fakulty Masarykovy univerzity (od roku 1960 Univerzity Jana Evangelisty Purkyně) bohemista, literární a divadelní kritik, historik a teoretik **Artur Závodský** (1912–1982), který od konce padesátých let ve svém „Diplomovém semináři“ podnítil a vedl několik diplomových prací, které se zabývaly především dějinami českého dramatu, ale rovněž režijní a hereckou tvorbou, problematikou brněnského divadla apod. Tak absolvovala první teatrologicky orientovaná generace studentů Artura Závodského (např. Pavel Doležel, Jiří Hájek-Hek, Mojmír Weimann, Vít Závodský aj.).

Roku 1963 se čerstvě jmenovaný profesor Závodský, též vedoucí redaktor *Spisů Filozofické fakulty UJEP* a v akademickém roce 1962/1963 proděkan pro vědecký výzkum, stal vedoucím nově ustavené **Katedry divadelní vědy, filmové vědy a slovanských literatur**. Výraznou částí odborné profiline pracoviště i personálního obsazení nové katedry byl slavistický obor (dominovala polonistika a zájem o literatury jihoslovanských národů). Vedle fakultativního studia jednotlivých předmětů nabízených v rámci studijního programu fi-

lozofické fakulty získala nově založená katedra především možnost otvírat řádné ročníky denního i dálkového studia obou oborů, tj. divadelní a filmové vědy. Jako své odborné asistenty si Závodský konkursním řízením vybral dva Wollmanovy žáky: divadelního kritika a teoretika **Zdeňka Srnu** (1929–2005) a filmového kritika a teoretika **Zdeňka Smejkal** (*1927).

Výuka oboru teatrologického spočívala zejména na obou interních pedagogích; zatímco Závodský zajišťoval výuku „Divadelních seminářů“ (kritika v praxi), „Diplomových seminářů“ a přehledových „Dějín českého divadla“, Srna poskytoval výuku „Úvodu do divadelní vědy“ pro první ročníky a přehledové přednášky z dějin divadelní kultury (např. „Kapitoly z dějin světového dramatu“, „Kapitoly z dějin světového divadla“, „Seminář současného světového divadla“, „O původu divadla“, „Kapitoly z metodologie divadelní vědy“ aj.).

Profesorem Závodským byli již od akademického roku 1963/1964 osloveni režisér a v té době umělecký šéf Státního divadla Brno **Miloš Hynš** (1921–2010; „Teorie herecké tvorby“) a dramaturg téhož divadla a posléze především divadelní historik **Bořivoj Srba** (*1931), jenž na katedře vyučoval např. „Základy dramaturgie“, „Základy dramaturgovy práce“, „Dějiny české dramaturgie“ aj. I v následujících letech se výuka postupně rozšiřovala o další externisty, kteří – dle svého odborného a profesního zaměření – nabízelí speciální kurzy: od r. 1964/1965 přibyl dramaturg a divadelní kritik **Karel Bundálek** (1919–1990; např. „Kapitoly z dějin dramatu a divadla 20. století“, „Základy a dějiny režie“), od r. 1965/1966 výtvarnice a scénografka **Věra Fridrichová** (1919–1978; např. „Scénografie a kostýmy“, „Divadelní kostým – přehled historického vývoje“), režisér Divadla brlí. Mrštíků v Brně **Libor Pleva** (*1923; „Teorie a praxe divadelní režie“), od r. 1966/1967 režisér Státního divadla Brno **Alois Hajda** (1928; „Praktikum divadelní režie“), herec Státního divadla Brno **Rudolf Krátký** (1919–2009; „Teorie a praxe herecké tvorby“), od r. 1967/1968 dramaturg a teoretik **Ivo Osolobě** (1926–2012; „Kapitoly z dějin hudebního divadla“), **Miloš Wasserbauer** (1907–1970; „Problematika operního herectví“) a další osobnosti brněnského kulturního života.

Vedle teoretických a historiografických disciplín divadelní vědy působili v té době na brněnské teatrologii také další externí pedagogové z jiných kateder filozofické fakulty nebo pracovišť Masarykovy univerzity i Janáčkovy akademie múzických umění, kteří v rámci systému výuky vedli nejčastěji kurzy tak zvaného společného základu či fakultativního studia. Například přednášky a semináře z estetiky a kritiky na brněnské teatrologii vedl **Oleg Sus** (1924–1982), problematiku filozofie a metodologie uměnověd přednášel **Jaroslav Štrítecký** (*1941), ve druhé polovině šedesátých let zasvěcoval studenty do problematiky psychologie umělecké tvorby **Hugo Široký** (1933–1972). Již od podzimu 1966 se podařilo získat šéfrežiséra Československého

rozhlasu, rozhlasového redaktora a herce **Vladimíra Vozáka** (1911–1998), čímž byla divadelní a filmová (posléze televizní) studia rozšířena o problematiku rozhlasového média.

Samozřejmou součástí výuky a odborné přípravy posluchačů byly povinné praxe v divadelním oddělení Moravského zemského muzea („Divadelně-archivní praxe“), exkurze do Prahy (Divadelní ústav, Památník národního písemnictví, návštěva divadelních představení apod.), Bratislavy a tehdejšího Gottwaldova (Přehlídka činoherních divadel jihomoravského kraje). Dbáno bylo rovněž na to, aby se studenti ještě v průběhu studia setkali prakticky s živým divadlem („Režisérské praktikum“, „Dramaturgické praktikum“ aj.).

V průběhu šedesátých let se profesoru Závodskému a jeho spolupracovníkům podařilo z katedry, jejímž dominantním a původním zaměřením – i většinovým personálním obsazením – byla slavistika, vytvořit navýsost kvalitní odborné teatrologické a filmologické pracoviště plně respektované odbornou veřejností, které vychovalo generaci systematicky vzdělaných absolventů. Z této generace připomeňme například Olgu Jeřábkovou, Jiřího P. Kříže, Miroslava Plešáka, Otu Roubínka, Ladislava Soldána, Stanislavu Štřelcovou, Štěpána Vlašína nebo Libuši Zbořilovou.

Příznačné pro osobní přístup Artura Závodského k vědecké a pedagogické práci bylo jeho úsilí přesahovat svým poznáním a kontakty lokalitu působnosti, brněnská teatrologie nezůstávala pouze „na území Brna“. Zcela přirozené byly pravidelné cesty s kolegy i studenty do moravských regionálních scén, v rámci možností také do zahraničí (Berlín, Varšava, Krakov). Z dobového kontextu se rovněž vymyká fakt, že svým studentům zadával jako témata diplomových prací výzkum německého divadla v českých zemích. Práce, které vznikly, tvoří dodnes základní literaturu pro výzkum tohoto charakteru.

Vedle pedagogického působení v řádném denním či dálkovém studiu si katedra postupně získala také stále větší prostor pro publikační činnost svých pracovníků (v rámci *Spisů FF UJEP – Slavica*, časopisu *Program* Státního divadla Brno, *Universitas* aj.). Snaha získat stálou a samostatnou publikační platformu vyvrcholila na konci desetiletí přípravou speciální řady sborníků *Otázky divadla a filmu (Theatralia et Cinematographica)*. Leč politické události přelomu šedesátých a sedmdesátých let zasáhly do tohoto edičního projektu, takže po prvním svazku (1970) vyšly pouze dvě čísla (1971, 1974), notně poznamenaná autocenzurou a ideologickým tlakem.

Okupace vojsky států Varšavského paktu v srpnu 1968 a následný proces tzv. normalizace postupně nastolily zcela odlišné podmínky pro vědecký i publikační život katedry. Tak jako všechny formy a projevy společenského a kulturního života, i katedru profesora Závodského postupně zasáhly personální čistky a cenzurní tlaky, které postihly všechny, vedoucího katedry nevyjímaje. „Normalizační“ proces však nenastal ze dne na den, zásadní změny v perso-

nálním obsazení i ve struktuře výuky můžeme vysledovat teprve od akademického roku 1971/1972. Nadále již nemohli pedagogicky působit někteří externisté, jako například Bořivoj Srba, Miloš Hynšt, Alois Hajda a další osobnosti spojené s brněnským divadelnictvím předchozího desetiletí. Jednou z posledních událostí veřejného života, která je významně spojena s účinkováním interních a externích pracovníků Katedry divadelní vědy, filmové vědy a slovanských literatur Filozofické fakulty UJEP v Brně byly kritické diskuse při VI. Přehlídce činoherních divadel Jihomoravského kraje v Gottwaldově (Zlíně), konané 11.–16. března 1969, která se stala jednou z posledních příležitostí pro vyjádření svobodného myšlení v českém divadle i o něm samotném.

Ze vzpomínek některých absolventů i ze studijních programů Filozofické fakulty UJEP v Brně ale vyplývá jednoznačné úsilí profesora Závodského pokoušet se ve stále více omezeném veřejném i akademickém prostoru nacházet osobnosti, které by dokázaly studentům zajistit kvalitní výuku. Tento zápas o udržení hodnot však skončil na konci sedmdesátých let zrušením samostatného oboru na filozofické fakultě.

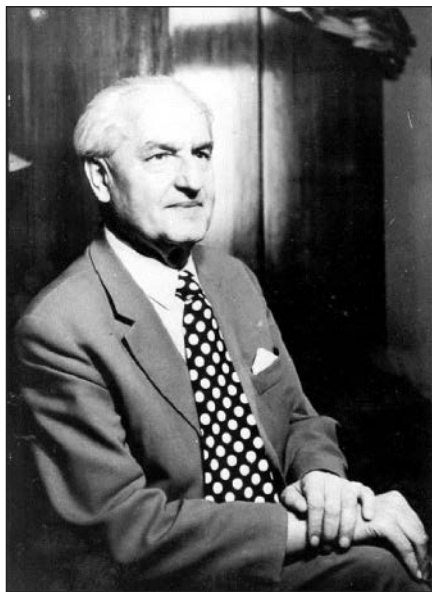
V první polovině sedmdesátých let, zásluhou především A. Závodského, si uzavřený prostor katedry stále zachovával atmosféru svobodného prostředí a otevřenosti. Sám Závodský hledal stále možnosti, jak napomoci také divadelním tvůrcům (profesionálním i amatérským) v jejich úsilí prosadit své názory ve schvalovacích a hodnotících procesech, často proti vůli kulturních funkcionářů tehdejších řídicích orgánů. Ve snaze podpořit živé divadlo přijímal účast v různých schvalovacích komisích a odborných grémiích, mj. v Krajském poradním sboru pro divadlo.

Jako externisté mohli na katedře nadále působit Karel Bundálek a Ivo Osolobě (ten spolupracoval extenzivně, pouze v některých semestrech). Od roku 1969 nově přednášel teorii uměleckého překladu přední skandinávista a překladatel té doby, **Libor Štukavec** (1930–2000). Další posilou byl operní režisér **Václav Věžník** (1930), který přednášel problematiku divadelní režie a organizace jevištních složek, a mistr jevištní techniky **Václav Müller** (1930–2013), jenž ve svých kurzech seznamoval studenty s technickou stránkou moderního divadla.

Roku 1973 došlo ke zrušení samostatné katedry a obory divadelní a filmové vědy byly ve formě oddělení převedeny pod správu **Katedry věd o umění** (vedoucím katedry byl muzikolog profesor **Jiří Vysloužil**, *1924). Situace se vyhorčila roku 1977, kdy byl přijat poslední ročník ke studiu divadelní vědy s tím, že obor na filozofické fakultě skončí (roku 1981 tento poslední ročník absolvoval). Téhož roku odešel Artur Závodský do penze.

Artur Závodský

(19. 12. 1912, Ostrava-Martinov – 2. 5. 1982, Brno)

Literární teoretik a historik, editor, divadelní vědec, kritik a publicista, překladatel.

Po maturitě vystudoval češtinu, filozofii a estetiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (1931–1936). Po absolutoriu začal roku 1936 učit v Brně (zde také na FF MU získal r. 1938 doktorát), a to na klasickém gymnáziu a pak na reálce v Žabovřeskách. Roku 1939 byl po německé okupaci přeložen na reálné gymnázium v Hranicích na Moravě, kde působil až do r. 1950. Roku 1942 stál u zrodu Beskydského divadla, jež sledoval i jako kritik. Během totálního nasazení v továrně firmy Kunz pro sabotáž zatčen gestapem (1944) a vězněn v německých koncentračních táborech ve Flossenbürgu a Dachau.

Po šťastném překonání pochodu smrti a epidemie skvrnitého tyfu pokračoval v Hranicích nejen v pedagogické činnosti, ale vrátil se i do politického a novinářského života (redaktor časopisu *Ruch*). Roku 1950 se A. Závodský prací *Fr. L. Čelakovský a jeho umělecké dílo* habilitoval na brněnské filozofické fakultě pro obor dějin české literatury a začal přednášet také na divadelní fakultě nově založené JAMU (1950–1952). Na FF MU (resp. UJEP) se stal postupně odborným asistentem (1952), docentem (1953) a profesorem (1960); za *Studie o Petru Bezručovi* získal titul CSc. (1956), monografií *Gabriela Preissová* pak titul DrSc. (1963).

Vedle pojednání zaměřených divadelněhistoricky byl rovněž autorem syntetizujících studií o jednotlivých inscenačních složkách a monografií tvůrčích osobností (např. Nina Balcarová, Zdeňka Gráfová, Karel Hugo Hilar, Karel Hospodský, Zdeněk Kaloč, Jarmila Kurandová, Jaroslav Lokša, Milan Pásek, Ema Pechová a Ladislav Pech, Josef Skřivan, Jarmila Urbánková, Rudolf Walter a Marie Waltrová aj.). Mnoho personálních hesel napsal A. Závodský pro přílohu měsíčníku *Program* Státního divadla v Brně, jehož knižního vydání se však nedočkal.

1977–1992

Oba interní pracovníci zrušeného oddělení Zdeněk Srna a Zdeněk Smejkal byli převedeni pod **Katedru české a slovanské literatury a literární vědy**. Následujícího roku (1982) se Zdeněk Srna habilitoval pro obor divadelní a filmové vědy, čímž zaručil možnost další existence oboru na filozofické fakultě.

Mírné zlepšení přineslo až obnovení oddělení divadelní a filmové vědy roku 1985, které bylo znovu převedeno pod **Katedru věd o umění**. Obor však mohl být studentům zapisován jen fakultativně. V té době externisty posílili dramaturg a germanista **Václav Cejpek** (*1953; „Kritika dramatických umění“), divadelní kritik a dlouholetý člen Ústředního poradního sboru pro umělecký přednes **Ivan Němec** (*1943; „Teorie dramatu“, „Úvod do historie divadla“, „Dějiny českého divadla“ aj.), či slavista a literární vědec **Viktor Kudělka** (1929; „Osobnosti dramatu 20. století“). Významnou kvalitativní posilou bylo rovněž zapojení interních pedagogů filozofické fakulty do studijního programu obnoveného oddělení, například kurzy „Základy sociologie umění“ Jaroslava Štříteckého anebo kurz „Pohled do dějin estetiky opery“ muzikologa a hudebního skladatele **Miloše Štědrone** (*1942).

Nový nadějnější impulz přineslo zřízení nového oboru Věda o divadle, filmu a televizním umění, který byl od akademického roku 1987/1988 zřízen při **Katedře marxisticko-leninské estetiky** (vedoucí katedry Jiří Vysloužil, vedoucí oddělení Zdeněk Srna). I přes ideologicky explicitně vyjádřený název katedry, který měl „podezřelé“ obory zastřešit a uchránit, usilovali její interní a externí pracovníci o systematické rozvíjení a personální odborné rozšíření. Pro výuku jsou – vedle stávajících – získáni noví externisté (např. anglista **Pavel Doležel**, *1939), jiní (např. Ivo Osolsobě, Libor Štukavec) mohou rozšířit svou působnost. V akademickém roce 1988/1989, kdy se název katedry pozměnil na **Katedra marxisticko-leninské estetiky a věd o umění** se jako externista na půdu filozofické fakulty vrací Bořivoj Srba, jenž se „dělí“ se Zdeňkem Srnou o „Diplomový seminář“; výuku oživuje rovněž mladý estetik, dramaturg a scenárista **Petr Osolsobě** (*1962; „Seminář kulturní antropologie“).

Po listopadu 1989 je obor regulérně zařazen do studijního programu filozofické fakulty (mezitím znovu obnovené Masarykovy univerzity) na **Katedře věd o umění a estetiky**, jejímž vedoucím se stal Zdeněk Srna. Obnovení svobody myšlení a slova rozšiřuje nejen možnosti bádání a publikování, ale s nimi se otevírá prostor pro příchod nových externistů (mnohdy do nedávné doby zakazovaných, např. **Milan Uhde**, *1936).

Od 1. 9. 1990 nastupuje jako interní pedagog Bořivoj Srba, který přichází z Kabinetu pro studium českého divadla Ústavu české a světové literatury ČSAV, a s jeho příchodem se výrazně rozšiřuje výuka a vědecko-výzkumná orientace pracoviště. V následujícím akademickém roce 1991/1992, kdy byl Srna jmenován profesorem teorie a dějin divadla, se katedra na krátkou dobu

proměnila na **Seminář divadelní a filmové vědy**. Výuka se rozšířila o nové kurzy, přibýly rovněž disciplíny filmologie i dalších médií (televize, rozhlas). Rychlé změny ve společnosti i přirozená výměna generací velmi brzy přinesly novou kvalitu života i do akademických struktur a s nimi radikální změnu oboru, jenž po roce 1989 prožil své znovuzrození.

Zdeněk Srna

(26. 1. 1929, Třebíč – 11. 9. 2005, Brno)

Divadelní vědec, kritik, historik, vysokoškolský pedagog.

Vystudoval obory čeština a divadelní věda na FF MU. Studia ukončil doktorátem 1953, kandidatury věd dosáhl roku 1966. Od roku 1951 žák prof. Wollmana. Od roku 1961 působil jako odborný asistent na Divadelní fakultě JAMU, od roku 1963 na Filozofické fakultě MU.

Ve své odborné práci se zaměřoval především na problematiku metodologie divadelní vědy a na dějiny české divadelní kritiky. V roce 1981 byl jmenován docentem a vedl oddělení divadelní a filmové vědy Katedry věd a umění. V roce

1991 dosáhl hodnosti univerzitního profesora a stal se přednostou Semináře divadelní a filmové vědy, vedoucím katedry byl až do roku 1993. Divadelní kritikou se zabýval také prakticky a stal se jedním z předních referentů divadelního života své doby v Brně a v širším regionu. Zejména pak pět desítek let systematicky sledoval tvorbu a vývoj Divadla bratří Mrštíků (dnes Městské divadlo Brno), jeho erudovaná kritická práce s touto brněnskou scénou vyústila v cennou syntetizující publikaci *Půlstoletí Městského divadla v Brně: svědectví diváka, recenzenta, kritika i historika o životě jedné divadelní scény* (Brno 1996).

1993–1999

Nástup prof. PhDr. Bořivoje Srby, DrSc. na místo vedoucího **Ústavu divadelní a filmové vědy** je spojen s radikální přestavbou studia. Zformoval nejprve nový pedagogický sbor – r. 1994 odchází prof. Srna a přichází na částečné úvazky **Eva Stehlíková** (1994–2000; „Antické divadlo“, „Divadlo středověku“, „Středověké latinské drama“, „Mezi epikou a dramatem“, „Laterna magica“ aj.; **Petr Oslzlý** (1994–2000; „Alternativní divadlo“, „Hraniční tvary“); **Margita Havlíčková** (1995–2000; „Dějiny českého divadla“, „Dějiny svě-

tového divadla“, „Dějiny scénografie“, „Emil Staiger a jeho *Základní pojmy poetiky*“, „Čas a prostor v dramatu“ aj.); na oddělení filmové vědy působili od počátku dva odborní asistenti PhDr. Leo Rajnošek a Mgr. Jiří Voráč, k nimž přistupuje od 1999/2000 Jaroslav Blažejovský, personál divadelní vědy doplňuje ještě v r. 1998/1999 **Július Gajdoš** („Kompresivita dramatického textu“, „Drama 20. století“, „Základní pojmy dramatu a divadla“ aj.). K těmto stálým zaměstnancům získal prof. Srba jak interní spolupracovníky z nejlepších pracovníků fakulty (**J. Fryčer**, **V. Smékal**, **J. Strítecký**, **D. Kšicová**, **M. Štědroň** aj.), tak i odborníky odjinud, kteří pak patřili ke stálým spolupracovníkům semináře (**J. Blecha**, **E. Dufková**, **D. Kalvodová**, **I. Němec**, **I. Osolobě**, **V. Ptáčková**, **V. Ron**, **D. Tureček**, **P. Maydl**, **I. Pondělíček**, **B. Day**).

Nová situace umožnila navázat zahraniční styky s univerzitou ve Vídni, jejíž pracovníci (W. Greisseneger, E. Furich, U. Birbaumer, K. Gruber, H. Haider) opětovně navštěvovali se svými přednáškami Brno a spolu s kolegy ze Slovenska se účastnili také konference *Česko-rakouská spolupráce v oblasti divadelní kultury* (18. 10. 1995), spolupořádané Rakouským ústavem pro východní a jihovýchodní Evropu. Tato instituce, která sídlila na FF MU ve stejném poschodí jako divadelní věda, byla řízena rakouskou historičkou PhDr. J. Starek, která přispěla svou pomocí při přípravě konference i speciální přednáškou. Z dalších zahraničních hostů je třeba jmenovat M. Esslina z Londýna a D. Monmartre z Paříže. Vítané zpestření programu představovaly přednášky významných osobností českého divadla (I. Vyskočil, V. Havel, L. Kundera, O. Krejča), z nichž někteří se účastnili i seminářů (J. Topol, P. Kohout). Poslední ze zmíněných dokonce osobně přečetl svou kontroverzní hru *Nuly* a besedoval o ní se studenty (22. 5. 1998).

Jako první na FF MU zavedl Ústav kreditový systém, který umožnil studentům vytvářet si curriculum podle vlastních preferencí a kombinovat přednášky na FF MU i na JAMU, kam měli studenti divadelní vědy volný přístup. Tato vzájemná propustnost byla ku prospěchu studentům obou fakult, kteří těžili jak z bohatého programu ústavu orientovaného k teorii a dějinám divadla, tak z nabídky JAMU, kam tíhli za předními osobnostmi (A. Přidal, J. Karlík, P. Scherhauser, P. Švanda, B. Rychlík, V. Cejpek). Studenti profitovali také z programu agilní filmové vědy, která zvala na půdu fakulty přední filmové režiséry a teoretiky oboru (K. Zanussi, V. Jasný, K. Vachek, F. Radox, K. Ajjáří, P. Hvižď na straně jedné, P. Král, P. Málek, J. Gogola, S. Ulver, Š. Uhrík, M. Bregant aj. na straně druhé).

Poměrně nízký počet studentů dal vzniknout svéráznému tutorskému systému, který umožnil těsnou individuální spolupráci se studenty a doktorandy (k 1999/2000 to byli: Barbora Schnelle, Hana Pospěchová, Libor Vodička, Hana Brůžová, Helena Spurná, Michal Čunderle). Vedl je k cílé aktivitě v mezi-

národním kontextu: byly uspořádány tři ročníky symposia mladých teatrologů (11.–13. 4. 1997, 26. 11. 1998 a 9.–11. 4. 1999), z nichž vzešly tři sborníky.

Ústav pokračoval ve vydávání periodika *Theatralia Q*, studenti, kteří do něj rovněž přispívali, vydávali několik let první internetový divadelní časopis *Yorick* (viz samostatnou kapitolu). Bylo založeno divadlo Universitas, pod jehož hlavičkou pracovaly různé skupiny studentů, aby si v praxi ověřovali své teorie o fungování divadelního představení a inscenace (viz samostatnou kapitolu).

Po krátkou dobu byla součástí ústavu pracovník brněnského filozofa Josefa Šafaříka. Paní Anina Šafaříková si podmínila odkázání jeho pozůstalosti tím, že dotyčná instituce převezme kromě knih a rukopisů celé zařízení Šafaříkovy pracovny včetně obrazů, fotografií, nábytku, koberců a záclon. Prof. Srba zřídil a otevřel 6. 12. 1994 v Ústavu divadelní a filmové vědy speciální místnost, která pietně kopírovala skutečnou Šafaříkovu pracovnu. Při svém odchodu z fakulty prof. Srba předal v r. 1999 celou pozůstalost archivu Masarykovy univerzity.

Prof. PhDr. Bořivoj Srba, DrSc.

(* 19. 11. 1931, Bílovice nad Svitavou)

Divadelní vědec, historik, dramaturg, vysokoškolský pedagog.

Studoval na Katedře dramaturgie a divadelní vědy JAMU a na FF MU absolvoval r. 1967 obor historie a teatrologie. Doktorát filozofie získal tamtéž r. 1967. Již za studia v letech 1954–1959 začal spolupracovat s Divadlem bratří Mrštíků, kde pracoval jako dramaturg, poté působil v letech 1957–1967 jako dramaturg činohry Státního divadla v Brně, kde se stal spolutvůrcem významné éry politického divadla této činohry.

V r. 1967 byl spoluzakladatelem studiové scény

divadla Husa na provázku, kde od poloviny roku 1972 působil jako umělecký vedoucí a dramaturg. Mezi lety 1965–1978 byl pracovníkem brněnské pobočky Ústavu pro českou a světovou literaturu ČSAV, v letech 1978–1990 pracoval v Kabinetu pro studium českého divadla v Ústavu pro českou a světovou literaturu ČSAV. Od konce 60. let a za následné normalizace se zabýval meziválečnou avantgardou, zejména dílem E. F. Buriana a českým divadlem za 2. světové války doma i v exilu. V letech 1958–1971 působil jako externí pedagog na JAMU, kam se po listopadu 1989 vrátil jako profesor a vedoucí Ateliéru dramaturgie. Současně vedl od r. 1993 do r. 2000 Ústav divadelní a filmové vědy na FF MU. V současné době je emeritním profesorem DiFa JAMU v Brně.

Jeho nesmírně rozsáhlá publikační činnost zahrnuje řadu zásadních studií, např. *Poetické divadlo E. F. Buriana*, 1971; *Inscenační tvorba E. F. Buriana 1939–1941*, 1980; *O nové divadlo*, 1988; *Umění režie. K tvůrčí metodě režiséra Miloše Hynšta*, 1996; *Múzy v exilu*, 2003; *Řeči světla. Princip světelného divadla v inscenační tvorbě E. F. Buriana*, 2004; *Více než hry. Dramatická tvorba Ludvíka Kundery*, 2006; *V zahradách Thespíových*, 2009; *Výkročila husa a vzala člověka na procházku: Pojd'!*, 2012). Účastnil se také mnoha kolektivních prací, jež byly pro divadelněvědné bádání druhé poloviny 20. století zásadní (*Dějiny českého divadla II. a IV.*, *Československá vlastivěda IV. a IX.*, *Postavy brněnského jeviště, Národní divadlo a jeho předchůdci*). Profesor Bořivoj Srba patří k osobnostem, které výrazně ovlivnily vývoj českého divadla i divadelní vědy od poloviny 20. století až po současnost, do níž stále aktivně zasahuje.

Pro bibliografii Bořivoje Srby viz „Soupis vědeckých prací Bořivoje Srby (1956–2006)“, sestavila Jarmila Srbová. In Dufková, E., Drozdová H. (eds.). *Ad Honorem Bořivoj Srba*. Brno: JAMU, 2006, s. 320–339.

2000–2006

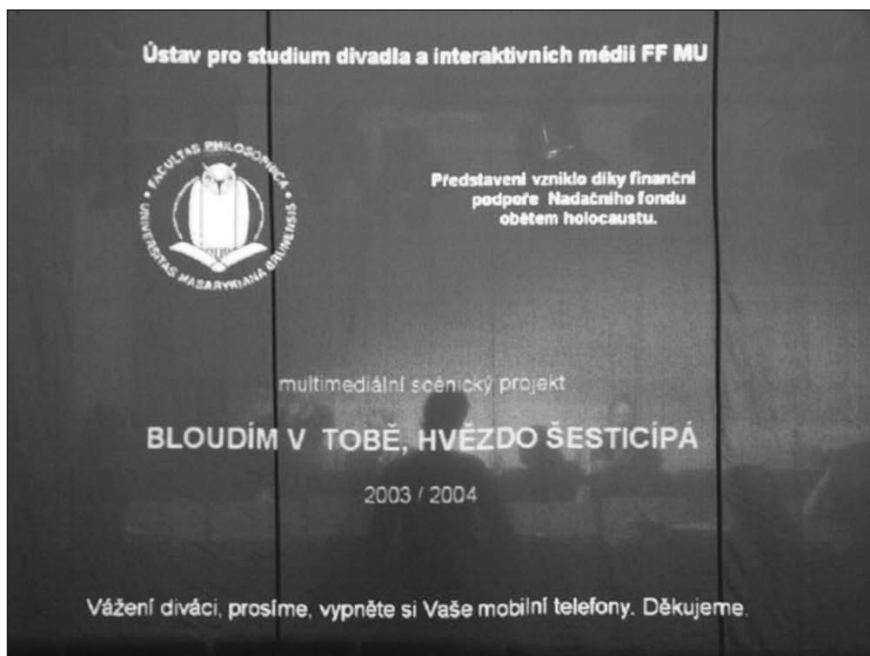
Doba velkého převratu v dějinách divadelních studií – odchází prof. Srba, vedoucím Ústavu divadelní a filmové vědy se stává Jiří Voráč. Ústav je rozdělen na dvě oddělení, vedoucím oddělení divadelní vědy jmenován Július Gajdoš, vedoucím filmového oddělení Jiří Voráč. Filmové oddělení se r. 2003 osamostatní a vytvoří **Ústav filmu a audiovizuální kultury** (vedoucí Mgr. J. Voráč, Ph.D.), zatímco divadelní studia se promění v **Ústav pro studium divadla a interaktivních médií** (ved. PhDr. Július Gajdoš, Ph.D.).

Spolu s přechodem na strukturovaný systém bakalářského a navazujícího magisterského studia dochází k nové profilaci. Poněkud ustupuje studium historie divadla, důraz je kladen na současné divadlo, teorii divadla a nové trendy (multidisciplinární umělecké aktivity v prostředí nových médií, využití nových technologií v divadle a performancích, interaktivní programy apod.).

Ústav má poměrně malé personální obsazení. Celý úvazek má jen J. Gajdoš, E. Stehlíková a M. Havlíčková postupně odcházejí a přednášejí jako externistky, zbývá pouze P. Oslzlý („Alternativní divadlo“, „Karnevalové formy divadla“, „Divadlo v sociální akci“). Tým je posílen o M. Vojtěchovského (2005–2006), který přednáší problematiku vizuálních studií a interaktivních médií, a po úspěšných obhajobách disertačních prací i někdejšími doktorandy P. Kleinem (2002–2006) a J. Horákovou (2004–2006). Jako externisté působí J. Vostrý („Scénologický rozbor her“, „Genealogie postavy“, „Umění režie“), J. Hyvnar („Klasicistní komedie a tragédie“, „Francouzské absurdní divadlo“), Z. Sílová („Osobnosti českého divadla po r. 1945“) a P. Drábek („Alžbětinská dramatika“). Spíše jednorázově přednášejí pedagogové ze zahraničí – J. Rostinský (Tókai University, Japonsko), Jeff Taylor (University of Lapland, Fin-

sko), D. Brenna a Moira Day (University of Saskatchewan, Kanada), Nil Ünlü Aycil (Suleyman Demirel University, Turecko), F. de Oliveira (University of Coimbra, Portugalsko). Výuka leží z velké části na bedrech doktorandů, kteří po celou dobu studia pracují ve velkém nasazení (Monika Bártová, Lukáš Berta, Zdenka Brandejská, Sylva Ceballová, Dáša Čiripová, Michal Čunderle, Hana Hložková, Petr Christov, Andrea Jochmanová, Kateřina Kvízová, Tomáš Pavčík, Martin Pšenička, Karolína Stehlíková, Marie Špalová, Veronika Valentová, Libor Vodička – osm z nich doktorská studia dokončilo).

Novinkou je zavedení předmětu „Individuální seminář“, v němž jsou posluchači – tak jako dříve v diplomových seminářích – individuálně vedeni k aplikaci svých teoretických a historických poznatků. Dále je ustanoven předmět „Projekt“, v němž posluchači získávají praktické divadelní zkušenosti od vytváření scénáře až k divadelnímu tvaru (2002/2003 *Kabaret u noční můry*, vede M. Pšenička; *Piknik bezdomovců*, vede J. Gajdoš; 2003/2004 *Bloudím v tobě, hvězdo šesticipá*, projekt byl podpořen Nadačním fondem obětí holocaustu, vede J. Gajdoš; 2004 „Dílna divadelní tvorby“: *Druhej lustšpil pastýřskej*, vede P. Drábek a T. Kačer; *Fraška o kádi*, vede T. Pavčík; *Všechno, nic a každý*,

Obr. 1. Fotografie z představení *Bloudím v tobě, hvězdo šesticipá*

vede P. Christov a Š. Kysová). Vysoké kreditové ohodnocení z „Projektů“ činí centrum studia.

Výsledky studia jsou hodnoceny speciální cenou „Otakar“ udělovanou za nejlepší seminární práci (první cenu získává 2003/2004 Marie Špalová, 2004/2005 Jitka Taussiková a Tomáš Gajdoš).

Ústav se přesouvá z hlavní budovy Filozofické fakulty na ulici Arne Nováka do suterénu budovy G, Gorkého 7.

Prof. Ph.Dr. Július Gajdoš, Ph. D.

(* 12. 8. 1951, Humenné)

Vystudoval obor Léčebná pedagogika na Univerzitě Komenského v Bratislavě (1975) a divadelní a rozhlasovou dramaturgii na DAMU v Praze (1985), titul Ph.D. získal na FF MU (1996), tamtéž se habilitoval (2004), profesuru získal na AMU, Praha (2005).

Pracoval jako psychoterapeut, dramaturg Čs. rozhlasu v Bratislavě, ředitel Centra experimentálního studia v Brně, odborný asistent (Univerzita Palackého Olomouc, DiFa JAMU Brno, FF MU Brno).

Zabývá se hlavně divadlem v kontextu jeho současných proměn, dramatickým textem a jeho postavením ve struktuře dramatu a divadla, postmoderním divadlem, formami a výzkumem interaktivních médií. V době svého působení na FF MU publikoval monografie *Postmoderné podoby divadla* (Brno: Větrné mlýny, 2001), *Od techniky dramatu ke scénologii* (Praha: AMU, 2005) a studie v časopisech *Theatralia*, *Divadelní revue* a *Disk*. Je autorem několika rozhlasových her.

2006–2013

V dubnu 2006 byl ze závažných důvodů rektorem Masarykovy univerzity odvolán vedoucí Ústavu pro studium divadla a interaktivních médií prof. J. Gajdoš a vedením byl pověřen Pavel Drábek. Studium interaktivních médií bylo od roku 2006/2007 přesunuto pod Ústav hudební vědy, studium divadelní vědy přešlo na čas jako kabinet pod Seminář estetiky s vedoucím doc. P. Osolobě. 1. 7. 2011 byla ustavena opět samostatná **Katedra divadelních studií**.

Prvním úkolem nového vedení bylo stabilizovat divadelní studia v jejich původní šíři. Z interních pracovníků katedry zůstali jen Pavel Klein a doktorandi, nově přibyl na krátkou dobu Petr Christov a někteří externisté. Hned na po-

čátku tohoto obtížného procesu utrpělo pracoviště velkou ztrátu: 27. 7. 2007 zahynul Pavel Klein, nadaný teatrolog, výborný pedagog a dobrý kamarád (viz *Theatralia Q* 11, 2008, s. 11–18). Dalšími členy kolektivu, který řídil Pavel Drábek, dělící svůj čas mezi teatrologii a anglistiku, se stali postupně Eva Stehlíková, Margita Havlíčková, David Drozd, Andrea Jochmanová, Libor Vodička, Martina Musilová, Šárka Havlíčková Kysová a Barbora Příhodová, na počátku všichni kromě E. Stehlíkové externě nebo v částečných úvazcích, které se proměňovaly s časem i možnostmi pracoviště.

Repertoár přednášek a seminářů byl obohacen příspěvím mnoha externistů z jiných kateder FF MU, z DAMU Praha (Daniela Jobertová, Jan Císař), FF UK (Petr Christov, Zuzana Augustová), FF UP (Andrea Hanáčková), Moravského zemského muzea (Jaroslav Blecha), Divadelního ústavu (Alena Jakubcová), Pedagogické fakulty UK (Vladimír Chrz) a praktiků příbuzných oborů (Olga Walló, Jaroslav Malina) i zahraničních hostujících profesorů, mezi něž patří Platon Mavromoustakos a Walter Puchner (National and Kapodistrian University of Athens, Řecko), Manfred Pfister (Freie Universität Berlin, Německo), Christian Billing (University of Hull, Velká Británie), Dmitri Trubočkin (GITIS, Rusko) nebo Yana Merzoon (University of Ottawa, Kanada), kteří na katedře realizovali celé cykly přednášek. K nim je třeba připočítat i ty, kteří přednášeli jednorázově (V. Ambros, University of Toronto; N. Lindovská, VŠMU Bratislava; J. Brandeski, University of Ohio; A. Mitrovská, Pedagogická fakulta v Prešově; W. Dudzik, Ústav polské kultury na Varšavské univerzitě aj.).

Doktorandi v prezenčním i kombinovaném studiu (Martin Bernátek, Tereza Frýbertová, Radka Kunderová, Kateřina Kvízová, Kateřina Lahodová, Miroslav Lukáš, Luboš Mareček, Iva Mikulová, Eliška Poláčková, Markéta Polochová, Zuzana Rozwalka, Nad'a Satková, Jitka Šotkovská, Petr Uličný) asistují při seminářích, případně podle svého zájmu vedou vlastní kurzy, většinou na téma spojené s jejich disertační prací. Pořádají také své „slety“, setkání, na něž zvou i kolegy z jiných univerzit (15. 1. 2010 v Brně, 29. 10. 2010 v Mikulově, 26.–27. 9. 2012 v Mikulově).

Na počátku akademického roku katedra pořádá veřejné diskuse, na nichž se probírají bílá místa na mapě české teatrologie (tzv. „Teatrologický trojboj“, v němž měli zásadní příspěvky B. Srba, J. Císař a P. Janoušek, či „Mezery v české teatrologii“). Ozřejmují se tak témata, která by mohla studenty inspirovat k budoucímu studiu a volbě diplomových prací. Jisté rozšíření studované tematiky přináší i přednášky Teatrologické společnosti, jejíž brněnská pobočka byla založena na návrh Pavla Kleina r. 2007. První přednáška byla realizována 15. 1. 2008 (D. Kšicová, „Ornitologická symbolika v díle H. Ibsena, A. P. Čechova a M. Maeterlincka“).

Katedra má akreditaci pro bakalářské, navazující magisterské a doktorské studium. V současnosti se zaměřuje především na rozvoj samostatného kritického

přemýšlení studentů o jednotlivých uměleckých artefaktech i o umění jako celku, na jejich schopnost reflexe uměleckého tvaru a poznávání zákonitostí utváření dramatu a divadla v procesu vývoje. V tomto smyslu se cílem studia stává hlubší poznání teorie a dějin divadla ve vzájemném propojení. Zvláštní důraz je kladen na systematické zkoumání divadla na Moravě, evropského dramatu a divadla v raném novověku, hudebního divadla, teatrality svátků a slavností, vývoje scénografie, organizace divadelního provozu a divácké recepce, kulturní politiky a teorie divadla (s obzvláštní pozorností k českému strukturalismu).

Pro bakaláře byl vytvořen zvláštní „Profilový seminář“, jehož cílem je co nejtěsnější spojení studia s praxí. Studenti jsou vedeni k práci s prameny a archivními materiály i s orální historií, učí se vytváření bibliografií, zpracovávají témata dosud nedotčená: divadlo na Moravě v 18. století, amatérské divadlo (většinou v místě studentova bydliště), pozůstalosti (M. Hynšt, M. Kouřil), vytvářejí elektronickou dokumentaci archivu Slováckého divadla, zkoumají dějiny brněnské divadelní vědy aj.

Jejich obzory rozšiřují i drobné výlety (vzácné středověké fresky v kostele sv. Kateřiny v Nebovidech) a exkurze na domácí půdě (návštěva divadelního představení v Českém Krumlově, pašije ve Žďáru nad Sázavou, zájezd do Litomyšle a Kuksu) i v zahraničí (Vratislav a Krakov), vždy spojené s návštěvami divadelních institucí (Institut Grotowského, Cricoteca Tadeusze Kantora) a divadelních představení. Díky ERASMU má katedra smlouvy s Universitát Wien (Rakousko), Université de Picardie Jules Verne (Francie), Ruhr-Universität Bochum (Německo), National and Kapodistrian University of Athens (Řecko), Pomeranian University in Słupsk (Polsko), Uniwersytet Warszawski (Polsko), University of Coimbra (Portugalsko), Prešovská univerzita (Slovensko) a Suleyman Demirel University (Turecko), což dává studentům i pedagogům široké možnosti konfrontace s programy jiných evropských univerzit.

Katedra organizuje také mezinárodní konference. Prestižní „International Seminar on Early Modern Theatre in Europe“ v r. 2011 navázal na předchozí konferenci z r. 2009, která se (ještě na půdě anglistiky) rovněž zaobírala raně novověkým divadlem. Její účastníci (Bärbel Rudin, M. A. Katricky, Christian Billing, Bridget Escolme, Andrzej Żurovski, Christian Neuhuber, Margita Havlíčková a Pavel Drábek) patří v daném oboru k mezinárodně uznávaným kapacitám.

Mezinárodní konference „**Prague Semiotic Stage Revisited**“ I. (27.–29. 6. 2011) a II. (20.–22. 5. 2013) a domácí pracovní seminář „Strukturalistický poločas“ (21. 9. 2012) byly věnovány českému divadelnímu strukturalismu a hojně navštíveny předními odborníky zabývajícími se teorií divadla (viz program v příloze). Byly pořádány v rámci grantu *Pražský divadelní strukturalismus: souvislosti a potenciál*. Řešitelem projektu, který je rozvržen na období 2011–2015, je D. Drozd. Výzkum je zaměřen jednak na historické aspekty

divadelního myšlení spojeného s Pražským lingvistickým kroužkem (průzkum pozůstalostí J. Honzla nebo M. Kouřila) a recepci strukturalismu v českém prostředí, jednak na možnosti aplikace těchto metod v bádání o divadle – k tomu směřují zejména pořádané konference, jejichž smyslem je (znovu) objevovat strukturální myšlení v kontextu dnešní teoretické reflexe divadla. Vedle sborníků bude nejpodstatnějším výstupem grantu komentované vydání výboru klíčových teoretických textů v angličtině a češtině. Pro aktuální informace o projektu viz webové stránky KDS, záložku Věda a výzkum, Projekty (<http://www.phil.muni.cz/kds/index.php?str=strukturalismus.php>), příspěvky z obou strukturalistických konferencí jsou publikovány v *Theatraliích* (čísla 2/2012 a 2/2014). Součástí grantového projektu je také vydání knihy J. Veltruského *An Approach to the Semiotics of Theatre* (Veltrusky, J. F., Hoskovec, T., Drozd, D. (eds.). Brno: Masarykova univerzita, 2012. 229 s. Travaux du Cercle linguistique de Prague vol. 6.).

Pavel Drábek, David Drozd, Šárka Havlíčková Kysová (a doktorandi Martin Bernátek a Eliška Poláčková) jsou členy realizačního týmu grantového programu *Inovace uměnovědných studijních oborů na FF MU* (projekt OPVK – 2.2. Vysokoškolské vzdělávání, Kód: CZ. 1. 07/2.2.0044). Tříletý projekt je financován dotacemi z Evropské unie a umožňuje během dvou akademických roků především navazovat či prohlubovat spolupráci převážně s externími odborníky, kteří navíc mohou oblastmi svých zájmů přispět k jednomu z cílů projektu – propojovat příbuzné uměnovědné obory. Na projektu spolupracuje KDS s Ústavem hudební vědy, jenž projekt zajišťuje, a s Ústavem filmu a audiovizuální kultury FF MU. V rámci projektu jsou realizovány zcela nové kurzy, tuzemské i zahraniční oborové exkurze, studentské konference atp.

Pavel Drábek

(* 31. 10. 1974, Brno)

Vystudoval obory Anglický jazyk a literatura na FF MU a Matematika na PřF MU (1998), titul Ph.D. v oboru Anglická a americká literatura získal na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (2002), habilitoval se v oboru Obecná teorie a dějiny umění na FF MU Brno (habilitační spis: *České pokusy o Shakespeara*, kritické dějiny českého překládání shakespeareovského dramatického kánonu doplněné antologií neznámých a vzácných textů z let 1782–1922, vyd. 2010). Od r. 2000 působí na Katedře anglistiky a amerikanistiky a na Katedře divadelních studií.

Zabývá se Shakespearem, alžbětinským dramatem, anglickým dramatem období restaurace a 18. století, teorií překladu a českými překlady Shakespeara, hudebním a loutkovým divadlem. V letech 2001–2009 byl členem Malého divadla Kjógenu, působí jako umělecký vedoucí komorního souboru Ensemble Opera Diversa a hlavní redaktor edice Repertoár v nakladatelství Větrné mlýny. Obdržel cenu rektora MU za významné umělecké dílo za rok 2008.

Vydal monografie *Fletcherian Dramatic Achievement: A Study in the Mature Plays of John Fletcher (1579-1625)* (Brno: Masarykova univerzita, 2010, 216 s.), *České pokusy o Shakespeara* (Brno: Větrné mlýny, 2012, 1136 s.) a množství studií publikovaných v časopisech doma i v zahraničí (pro jejich přehled viz profil pedagoga na stránkách MU: <http://www.muni.cz/people/7851>).

Obr. 2. *Personál obnovené Katedry divadelních studií.* Zleva: E. Stehlíková, J. Kapinusová, Š. Havlíčková, B. Příhodová, M. Havlíčková, L. Vodička, M. Musilová, D. Drozd.

Obr. 3. *Vedoucí katedry Pavel Drábek, který fotografoval.*